

Карстен Дусе

---

# ДА УБИВАШ ОСЪЗНАТО

София, 2021

Преводът е направен по изданието:

Karsten Dusse

*Achtsam Morden*

Heyne Verlag, 2019

Copyright © Karsten Dusse, 2019

Ако тази публикация съдържа връзки към уебсайтове на трети страни, не поемаме никаква отговорност за съдържанието им, както и то не ни ангажира по никакъв начин, тъй като позоваването е съотнесено само към момента на първата публикация.

© Издателство „Изток-Запад“, 2021

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Катя Волф, превод, 2021

© Фиделия Косева, оформление на корицата, 2021

ISBN 978-619-01-0932-7

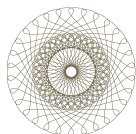
КАРСТЕН ДУСЕ

ДА УБИВАШ  
ОСЪЗНАТО

Превод от немски  
*Катя Волф*



# ОСЪЗНАТОСТ



*Когато стоите пред врата и чакате, вие стоите пред врата и чакате.*

*Когато се карате с жена си, вие се карате с жена си.*

*Това е осъзнатост.*

*Когато стоите пред врата и чакате, а освен че чакате в мислите си се карате с жена си – това вече не е осъзнатост.*

*Това е просто глупост.*

Йошка Брайтнер\*

**П**реди да започна: не съм насилник. Точно обратното. През целия си живот никога не съм се бил. За първи път убих човек едва на 42 години – което, поглеждайки към настоящото си професионално обкръжение, е по-скоро късно. Добре де, само за седмица обаче стигнах до почти половин дузина.

В първия момент това може да прозвучи стряскащо. Всичко, което направих обаче, беше с най-добри намерения. Беше логичният резултат от осъзната промяна в житейската ми нагласа: за да съчетая в хармония професионалния със семейния си живот.

Първата ми среща с осъзнатостта си беше чист стрес. Жена ми, Катарина, искаше да ме накара да се отпусна. Да поработя върху ниската ми издръжливост на натоварване, липсата ми на

---

\* Цитатите в началото на главите са от „С ниска скорост в лентата за изпреварване – осъзнатост за лидери“. – Б.изд. [Всички бележки без изрично упоменатите са на преводача.]

благонадеждност, обърканата ми ценностна система; за да дам още един шанс на брака ни.

Тя искаше да си върне уравновесения, амбициозен, изпълнен с идеали млад мъж, в когото се влюби преди десет години. Ако обаче аз бях казал на жена ми, че бих искал да върна обратно фигурата ѝ, в която се влюбих преди десет години, още в същия момент и с брака ни щеше да е свършено. И с пълно право: естествено, че времето може да остави отпечатък върху фигурата на една жена, но очевидно не и в душата на един мъж. И затова не жена ми отиде с фигурата си на пластичен хирург, а аз заведох моята душа на обучение по осъзнатост.

По това време за мен осъзнатостта беше поредното запарване на един и същ езотеричен чай, който на всеки десет години – отново претоплен и под друго име – се продаваше на хората в нова опаковка. Осъзнатостта беше: автогенно обучение – без да съм полегнал, йога – без да се огъвам, медитация – без да си кръстосвам краката. Или както пишеше в статия на списание „Мениджър“, което един ден на закуска жена ми демонстративно остави на масата: „Осъзнатостта е непредубедено и изпълнено с обич преживяване на момента.“ Дефиниция, която ме засягаше точно толкова, колкото и броят на малките камъчета на някой плаж.

Ако ставаше въпрос само за нас – за жена ми и мен, – дали изобщо щях да се занимавам с това нещо, наречено „осъзнатост“? Не зная, но имаме дъщеричка, Емили, а заради нея бих отишъл до Содом и Гомор, ако в някой от тези градове имаше шанс за нас като семейство.

Затова през януари си уговорих среща с моя нов коуч по осъзнатост за една четвъртък вечер. Когато позвъних на тежката дървена врата на „кабинета“ му, за да си говорим покрай всичко останало и за това как да си планирам времето, вече бях закъснял с двайсет и пет минути.

Помещенията на коуча се намираха на партера на скъпо ремонтирана стара сграда в по-елитната част на града ни. Бях видял негова брошура в спа центъра на петзвезден хотел, а цените му – в интернет.

Някой, който измъква сума пари от джобовете на други хора, за да ги научи да бъдат по-осъзнати, би трябвало да е в състояние чрез медитация лесно да преодолява платени закъснения. Поне така си мислех. Но когато позвъних, не се случи нищо.

До момента, в който гуруто по релаксации отказа да отвори вратата, всъщност бях напълно спокоен, тъй като закъснението ми си беше съвсем простимо.

Бях адвокат по наказателно право и в късния следобед имах среща в съда за проверка на законосъобразността на мярка за неотклонение. Служител на най-важния ми клиент – Драган Сергович – е бил заварен следобед в бижутерия магазин да избира годежен пръстен. Вместо пари е носел само зареден пистолет. След като предложените годежни пръстени не му харесали, той ударил бижутера по слепоочието. Бижутерът обаче вече бил натиснал паник бутона и когато полицията дошла, намерила лежащ на пода бижутер и мъж с пистолет, който, като видял двата насочени към него автомата, не оказал никаква съпротива. Отвели го в полицейското управление и уведомиха както мен, така и съдията.

С моите предишни идеали на студент по право щях да смятам за напълно справедливо подобен асоциален тип да остане в предварителния арест до процеса и след това да прекара дълги години в затвора. Благодарение на дългогодишния ми опит като адвокат по наказателно право на асоциални типове обаче два часа по-късно освободих идиота от ареста.

Не закъснях за обучението просто така. Бях *успешен* и закъснях.

И ако този измислен гуру по релаксации не искаше да пратим остатъка от часа заради собствения си инат, можех да му разкажа защо бях толкова успешен.

Младият мъж със склонност да пазарува въоръжен бе на двайсет и пет години и още живееше при родителите си. Досега не беше осъждан за насилие, а само за наркотици. Нямаше опасност нито да избяга, нито да извърши друго престъпление, нито да се укрие. И той споделяше общоприетите ценности за брак и семейство. Та нали затова беше в бижутерияния мага-

зин – с кражбата на пръстен искаше да изрази своята готовност да започне семеен живот.

Добре де, на бижутера в болницата и на полицаите от патрула сигурно им беше трудно да разберат как човек – без всякакво съмнение престъпник – още същата вечер ще се перчи пред приятелите си и ще се присмива на държавата. В това отношение дори жена ми понякога смяташе работата ми за доста съмнителна. Но не беше мое задължение да обяснявам на други хора правната ни система. Професията ми е да използвам системата по всички правила на това изкуство. Изкарвах парите си, като вършех добро на лоши хора. Точка. И владеех това до съвършенство. Бях превъзходен адвокат по наказателна защита в една от най-реномираните бизнес адвокатски кантори в града. На разположение двайсет и четири часа в денонощието. Това беше голям стрес, разбира се и невинаги можеше да се съчетае със семейния ми живот. По тази причина сега стоях пред вратата на този тип по осъзнатост, който не ме пускаше да вляза.

...Усещах напрежение във врата.

За причинения стрес обаче получавах доста неща: служебна кола, костюми по поръчка, скъпи часовници. Преди не отдавах толкова голямо значение на символите на социалния статус. Но ако представлявате организирани престъпници, трябва да си набавите такива символи. Дори само заради това, че самият вие като адвокат сте символ на статуса на клиента ви.

Предоставиха ми голям офис, дизайнерско бюро и петцифрена месечна заплата за семейството ми: моята приказна дъщеря, моята чудесна съпруга и аз. Е, голяма четирицифрена сума от заплата отиваше за вноските по къщата. Къща, в която приказната ми дъщеря живееше и която никога не виждах заради работното ми време. С любяща майка, с която, когато се видехме, само се карахме.

Аз, изнервен от работата ми, за която не ѝ разказвах нищо, защото тя я мразеше, и тя, защото се грижеше сама по цял ден за малката, заради което и напусна сериозната си работа като началник отдел в застрахователна компания. Ако нашата любов беше нежно цвете, то при пресаждането му в голямата семей-

на саксия не бяхме положили достатъчно грижи. Чувствахме се като много други успешни млади семейства – зле.

За да се научим да съчетаваме работата със семейството и тъй като от двамата само аз имах и двете, изборът на жена ми падна върху мен. Върху мен трябваше да се работи. Изпрати ме при гуру по осъзнатост, който не ми отваряше. Идиот.

От напрежението започнах при всяко движение на главата да усещам леко пукане във врата. Отново позвъних на масивната врата. Явно съвсем скоро е била лакирана с безцветен лак. Или поне така миришеше.

Най-сетне се отвори. Един мъж стоеше там, сякаш през цялото време е дебнел зад вратата и е чакал второто позвъняване. Беше няколко години по-възрастен от мен, т.е. в началото на петдесетте.

– Имахме уговорка за двайсет часа – каза кротко той, преди да се обърне и без да каже и дума повече, да тръгне по празния коридор. Последвах го до офис с приглушена светлина и скромни мебели.

Човекът правеше впечатление на аскет. Нямахме и грам мазнина по жилавото му тяло. Беше от онези хора, на които дори и подкожно инжектирана сметанова торта нямаше да доведе до промяна на външността. Изглеждаше добре поддържан. Носеше избелели дънки, вълнена жилетка с едра плетка върху обикновена бяла памучна риза и чехли на иначе босите му крака. Нямахме часовник, нямаше бижута.

Контрастът между нас не можеше да бъде по-голям. Аз носех моя тъмносин костюм, шит по поръчка, бяла риза с копчета за ръкавели, сребристорсиня вратовръзка с украсена с диамант игла, часовник „Брайтлинг“, халка, черни чорапи, класически обувки. Бройката на дрехите, които носех в повече от тези на човека отсреща, надвишаваше броя на мебелите в приемната му. Две кресла, маса, етажерка с книги и помощна масичка с напитки.

– Да, съжالياвам. Имаше голям трафик.

Само заради това, че не ме поздрави, ми се искаше да си тръгна веднага. Упреци заради свързани с професията ми закъснения можех да получа безплатно и от жена ми. Но за стреса, който щеше да ми причини Катарина, когато разбереше, че не само съм



закъснял за курса по осъзнатост, но и че обиден съм си тръгнал веднага, щяха да са ми необходими още двама гуру по релаксация.

– В последния момент изникна ангажимент по заповед за задържане. Обир с телесна повреда. Не можех просто така... – Всъщност защо говорех през цялото време само аз? Нали той беше домакинът?! Не трябва ли поне да ми предложи стол? Или все пак да каже нещо? Вместо това типът само ме гледаше. Горедолу както правеше дъщеря ми, като види бръмбар в гората. Докато бръмбарът обаче започваше инстинктивно да се вцепенява от ужас, наблюдаван от непознато същество, при мен се включи рефлексът за говорене.

– Можем да свършим по-бързо... за същите пари – опитах се да придам нова светлина на вече прецаканото начало.

– Пътят не става по-кратък, ако го изтичаш – отговори ми той.

Чел съм по-съдържателни крилати фрази по чашите за кафе на секретарките ми.

А и сентенцията на пича дори не беше компенсирана с хубаво кафе.

Наистина лошо начало...

– Седнете. Искате ли чай?

Най-после. Седнах в едно от креслата. Изглеждаше сякаш през последните седемдесет години на изминалото хилядолетие е печелило награда за дизайн и в общи линии се състоеше от една-единствена хромова тръба, облицована в тапицерски плат от груб, кафяв рипс. Креслото беше изненадващо удобно.

– Имате ли еспreso?

– Зелен чай добре ли е?

Коучът игнорира въпроса ми за еспreso и вече ми сипваше от стъклена кана. По бялото като мляко стъкло си личеше, че е в ежедневна употреба от години.

– Моля, заповядайте. Поизстинал е.

– Значи, да си кажа честно, изобщо не съм сигурен, че тук съм на правилното място – започнах аз.

Бях се вкопчил в чашата за чай, надявах се да бъда прекъснат. Но не бях.

Запъването ми увисна недовършено в стаята. И там срещна открития поглед на човека срещу мен. Едва след като стана ясно, че няма да продължа да говоря, коучът отпи глътка от чая си.

– Познавам ви от трийсет минути и мисля, че може да научите за себе си много неща.

– Няма как да ме познавате от трийсет минути. Та аз съм тук от по-малко от три – отбелязах проникателно.

Коучът отговори с провокативна учтивост:

– Можехте да сте тук от трийсет минути. Първите около двацет и пет очевидно сте ги прекарвали, занимавайки се с нещо съвсем различно. След това стояхте три минути пред вратата и размишлявахте дали да позвъните втори път. Така ли е?

– Ъъ...

– След като най-накрая се решихте да позвъните отново, за трите минути, в които сте в кабинета ми, аз успях да разбера, че не смятате за задължаващи уговорките, които по изключение се отнасят само за вас; че си определяте приоритетите изключително според външни обстоятелства; че смятате, че трябва да се оправдавате пред един напълно непознат човек; че не можете да издържате на мълчание; че не можете интуитивно да схванете ситуация, различна от обичайните, и че сте напълно в капана на навиците си. Как се чувствате?

Еха. Човекът беше прав.

– Ако сега кажете, че по тези причини не искате да правите секс с мен, ще се чувствам абсолютно като у дома си – казах аз и избухнах в смях.

Коучът се задави със зеления си чай, започна да кашля и след това да се смее от сърце. След като се успокои, ми подаде ръка.

– Йошка Брайтнер, радвам се да се запознаем!

– Бьорн Димел, приятно ми е.

Ледът беше счупен.

– И така, защо сте тук? – поинтересува се Йошка Брайтнер.

Замислих се. Идваха ми наум хиляди причини. И след това нито една. Мислех си, че към коуч по осъзнатост трябва да се прояви известна искреност. След пристъпа му на смях определено смятам г-н Брайтнер за симпатичен.